

# เขาสูงปะ หยูหวะหรือ ?



อาทิตย์ นิ่มนวล  
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

**แก๊ง** ชาวไทยที่กระหืดกระหอบวิ่งขึ้นรถกอล์ฟเมื่อตอนที่แล้วถึงกับต้องอึ้งกิมกีกับจุดหมายปลายทางที่ไม่ได้คาดฝัน ปรากฏว่ารถกอล์ฟได้พาเราไปสู่สถานที่แห่งใหม่ ที่นี่ไม่ใช่ท่ารถทัวร์เดิมที่เรามาพึ่งปฐมนิเทศในตอนแรก แต่เป็นวิ่งรถทัวร์อีกวิ่งที่อยู่ห่างออกไป และตอนนี้เหลือแค่เรา ไม่มีคุณพี่ ไม่มีครอบครัวสามพ่อแม่ลูกอีกต่อไป งงสิครับเอาไงต่อ พวกเราได้แต่เดินเหวอๆ ไปตามคิวคนรอขึ้นรถทัวร์อย่างไร้จุดหมาย แถวๆ นั่นมีร้านขายของฝากกับร้านอาหารแนวๆ กินหัวคิวจากบริษัททัวร์เรียงรายตลอดทาง ใส้เราก็ไม่รู้เนาะก็ไปตากแดดเย็นเข้าคิวกับเขา หวังว่ารถทัวร์จะพากลับไปเจอคุณพี่แล้วจูนกันใหม่ทำได้แค่ส่งข้อความไปว่ามาที่จุดนัดพบแล้วแต่ไม่เจอใครเลย...ตอนนั้นก็เที่ยงจนจะบ่ายแล้ว ยืนไปก็เหมือนไม่ได้อะไร แถวก็ไม่ขยับ ทันใดนั่นเองปรากฏร่างของคุณพี่วิ่งแหวกฝุ่นมาจากไหนก็ไม่รู้ สวมชิกที่เห็นเข้าจึงรีบกวักมือเรียกทันที กลายเป็นว่าคุณพี่กำลังหาพวกกะเหรี่ยงไทยอยู่ว่ามันหายไปไหนกันอย่างร้อนใจ นี่มัน “ได้เวลากินข้าวเที่ยงแล้ว” อ้าว ก็ใครมันจะไปรู้ล่ะ คุณพี่ก็เลยพาพวกเราเข้าไปในร้านอาหารร้านหนึ่งที่เต็มไปด้วยคนตะลันหลายๆ ทัวร์รวมกัน และหนึ่งในนั้นคือครอบครัวสามพ่อแม่ลูกที่หายสาบสูญไปนาน

มาถึงช่วงเวลาสุดท้ายอีกกระอ่วนของวัน ชาวคณะเราต้องนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับชาวจีนที่ไม่คุ้นหน้าคุ้นตา และต้องกินข้าวหม้อเดียวกันชะด้วย อารมณ์แบบทัวร์คือ เขาจัดอะไรมาให้เราก็ต้องกิน อาหารที่เห็นคือเป็นหม้อไฟอะไรสักอย่าง (火锅 หัวกัว) จะว่าสุกก็ไม่ใช่ มีเป็นไก่ทอด ชูปสีข้าวๆ (เหมือนเคยกินว่ามันเป็นน้ำข้าวนะ) ก็คือจะไปหมด นาที่นั่นทุกคนอยู่ในสภาพร่างแตก และ



หิวโหยก็เลยตั้งหน้าตั้งตากินๆ ไป แต่ก็อดสังเกตุไม่ได้ว่ามารยาทบนโต๊ะอาหารแบบไทยๆ ที่เคอะแคงแสดงออกไปทำให้ชาวจีน amazing กันมาก ไม่ว่าจะรินน้ำหรือเติมของใส่หม้อไฟให้ (สำหรับคนที่อยู่ทิศตะวันตก) หยิบผักหยิบหญ้าให้ เป็นห่วงเป็นใยได้จนซามครบใหม่ ตะเกียบเธอได้หรือยัง โน่นนี่นั่น มันเหมือนระบบอัตโนมัติที่คนไทยทุกคนทำกันจนไม่รู้ตัว บรรยากาศอึดอัดหรืออึดอัดแห่งๆ ก็พลันหายไป กลายเป็นว่าเริ่มจอย เริ่มทำตัวตามสบายใส่กัน เป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจทีเดียว

กินกลางวันกันเรียบร้อยแล้วคุณพี่ก็พาเราไปเข้าคิวขึ้นรถทัวร์เพื่อต่อไปยังภูเขาหิมะมังกรหยกกันจริงๆ ซะที่ อากาศ ณ เวลานั้นต้องบอกว่าสิ้นหวังสุดๆ เมฆดำปกคลุม แดดฝนตกอีกต่างหาก แดดเบ๊ยยงๆ เมื่อก่อนหน้านี้หายไปไหนหมดไม่รู้ และอย่างที่เคอะบอกนะครับว่า ถ้าฝนตกขึ้นมา โอกาสที่กระเช้าจะปิดบริการก็สูงมาก ไฮไลท์ของวันนี้ก็จะพังพินาศลงทันที นั่งรถทัวร์ไปได้แต่หวั่นใจ จนมาถึงสถานีกระเช้าฝนก็ยังไม่ตกอยู่ รอบนี้คุณพี่มาปัจฉิมนิเทศแนวๆ ว่าจะปล่อยให้เราไปทัวร์กันเองนะ เขาจะรออยู่ที่รถตู้ (ขามา) ประมาณ 4-5 โมงเย็นก็มาเจอกัน บาย...ถึงตรงนั้นมันก็ไม่มีอะไรยากแล้วละไปตามป้ายเรื่อยๆ ก็รู้เอง ชาวจีนที่มาเที่ยวก็มีทั้งนักเรียนนักศึกษา คนเฒ่าคนแก่ หลากหลายมาก ในเมื่อถือกระเช้าออกซิเจน (氧气瓶 หย่างซีผิง) กันคนละกระเช้า ใจ๋ ข้างหน้านั้นเป็นสถานีกระเช้าแล้วครับ ระบบระเบียบ และการจัดการของที่นี่ค่อนข้างดี ไม่มีตบแย่งแทรกคิวกันเท่าไร พอก้าวเข้าไปในกระเช้าแล้วมันค่อยๆ เคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ ก็เริ่มว้าวกับความสูง คือขึ้นไปไม่ยอมหยุด สูงมาก ฝนก็ตก เมฆก็ครึ้ม ทัศนียภาพไม่ค่อยสวยเท่าไรแต่ก็ยิ่งมากที่เดียว แรกๆ ก็นั่งกันแบบสงวนท่าที ไม่ได้สิ มันต้องมีตัวเปิด ข้าพเจ้าเลยอาสาเป็นตัวเปิด ลูกขึ้นยืนแล้วหันไปถ่ายรูปทิวทัศน์แบบ 360 องศา เท่านั้นแหละครับ ลูกตามกันใหญ่ แหมๆ ทำเป็นแอบนะคุณพวกเธอ

กระเช้าขึ้นมอด้านบนสุดแล้ว เราเดินออกจากกระท่อมหลังน้อยนี้เพื่อไปเจอกับภูเขาสูงมากๆ เห็นแนวบันไดที่พาดขึ้นไปตามแนวเขาแล้วเพื่อนสมาชิกถึงขั้นจะถอดใจ ก็นี่มันระดับ 6,000 เมตร



เหนือระดับน้ำทะเลเลยนะ บนนี้อากาศไม่ได้หนาวอย่างที่คิด แต่วิวดีเหลือเกิน มองลงไปเป็นบ้านเรือนหลังนิดเดียว สลับกับท้องทุ่งสีเขียวๆ คู่มองคล้าย ภูเขาแถบนี้เป็นภูเขาหินสีดำๆ หน้อย ลักษณะเหมือนแร่อะไรสักอย่าง บางส่วนของยอดเขาถูกปกคลุมด้วยหิมะที่ยังละลายไม่หมด (แต่สาบานได้ว่าไม่เหมือนเลย เหมือนทรายหรือแป้งๆ อะไรขาวๆ มากกว่า) ชาวเขาเดินไต่ระดับขึ้นไปทีละสถานีๆ คือขึ้นบันไดไปสักพักจะมีซานไมให้หนึ่งพัก จำได้ว่าต้นต้นกันมากจนลืมนิ่วไปว่าไม่ได้ใช้กระเช้าออกซิเจนเลยนี่นา ก็เลยลองใช้กันดู แกะซีลพลาสติก เปิดฝา เอาฝ่ามาต่อกับหัวฉีด ก็จะได้เป็นกระบอกที่มีหน้ากากออกซิเจนติดอยู่ เสร็จแล้วก็เอามาครอบให้คลุมจมูกและปาก จากนั้นก็กดพ่นออกซิเจนได้เลย...เจียบ...นี่คือออกซิเจนหรือ ทำไม่เหมือนโดนหลอดอะแม่ จะว่ามั้นรู้สึกหายใจอึดอัดไหมหลังจากที่ขึ้นที่สูงๆ ส่วนตัวรู้สึกว่ามันช่วยได้มากกว่าง่ายใจชอบกล เหมือนอุปทานหมู่ จจริงอยู่ว่าเวลาขึ้นบันไดสูงๆ เราจะหายใจไม่ทัน เกิดอาการหอบ ก็ใช้วิธีว่าพักมันตรงนั้นเลย ไม่ต้องรอให้ไปถึงสถานีพัก (อารมณ์แบบบันไดดอยสุเทพ) แต่เพื่อนตัวดีก็ทำท่าว่าจะไปไม่รอดแล้ว โหนจะมีลูกเด็กเล็กแดงโดนปฐมพยาบาลเบื้องต้นหายใจรวริณอยู่ตามข้างทางให้เห็นอีก นางก็เลยถอดใจอยู่ ณ สถานีนั้น ชาวคณะที่เหลือก็เลยไปต่อไม่รอแล้วจ้า เราดันดันกระเชาที่ดกระหอบพาร่างตัวเองขึ้นไปจนถึงสถานีสุดท้ายจนได้ บนนี้ทะเลเค้าไปด้วยผู้คนหลากหลายอารมณ์ บ้างก็นั่งหอบเป็นวอร์คเป็นเวร บ้างก็รำเริงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วคนเยอะมาก ถ่ายรูปร่างก็ติดคนแน่นนอน แต่ขึ้นมาถึงขนาดนี้แล้วก็ต้องเอาหน้อย รู้สึกสนุกมากๆ กับการผจญภัยจนสามารถพิชิตไฮไลท์ของวัน (และของทริป) ได้อย่างสวยงาม แม้ว่าจะระหว่างทางจะทุลักทุเลมากๆ และเราก็ไม่ลืมที่จะแวะเก็บร่างของเพื่อนสมาชิกกลับมาด้วย



## Small Tips

เตือนกันอีกครั้งในมุมมองจากประสบการณ์ว่า Altitude Sickness หรือ อาการแพ้ความสูง ภาษาจีนเรียกว่า 高山病 (เกาซานบิง) สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ที่ขึ้นไปในที่สูงมากๆ อย่างรวดเร็ว อย่างการปีนภูเขาหิมะมังกรหยกนี่ก็เป็นจุดที่ทำให้เกิดอาการนี้ขึ้นได้ ที่เห็นๆ กันคือหลายคนจะหอบหนักมาก วิงเวียนศีรษะคล้ายจะเป็นลม หน้ามืด หายใจไม่ทัน ถ้าผู้ร่วมทริปของท่านมีอาการแบบนี้ควรให้พักก่อน หรือถ้าไปต่อไม่ไหวก็อย่าฝืน ไม่ใช่เห็นคนอื่นวิ่งขึ้นบันไดไปร้อก็จะไปแข่งกับเขา นะ ออกซิเจนกระป๋องก็พอช่วยได้ แต่ที่สำคัญคือถ้ารู้ตัวล่วงหน้าว่าจะมาเจอความสูงขนาดนี้ควรกินยาตักมามาก่อนเลย 24 ชั่วโมงแล้วกินซ้ำตามที่แพทย์สั่งอย่างเคร่งครัด กันไว้ดีกว่าแก้ จะได้เที่ยวกันสนุกๆ นะ